

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Oviedo, Francisco de

Lvgdvni, M.DC.LI.

III. De potentia nutritiua, & illius actu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

vnionum sit vnitiuum effientiale inter vnitiuum materierum, & vnitiuum formarum, quod iterum confirmo. Vnitiuum materiae denuò productum debet informari, & vnitiuum formae diuisibilis denuò productum in augmentatione debet informare, sed nihil materiae est, quod informet vnitiuum formae productum materiae, & nihil formae, quod informet vnitiuum materiae, prae vnitiuum formae; ergo vnitiuum materiae informat vnitiuum formae: ergo debet dari informatio, seu vnio inter hae vnitiua, quae alia non potest esse, prae vnitiuum integrale vnionum, reliquae enim partes vnionis partes materiae, & formae respiciunt. Confirmatur: quicquid est in vnione essentiali est informatio: ergo vnitiuum integrale partium huius est informatio: sed tantum potest esse informatio inter vnitiuum materierum, & formarum: ergo est vnitiuum illorum. Maior per se patet; liquet minor in augmentatione aquae, in qua nihil denuò producit, quod informat, & informatur prae hac vnitiua.

Reliquas actiones posse ab hac separari facile probatur: possunt pars materiae adueniens, & pars adueniens formae vniri materiae, & formae praexistenti, & pars noua materiae informari noua parte formae, & non vniri integraliter vnio essentialis antiqua inter materiam, & formam antiquam cum noua parte vnionis essentialis; ergo actiones productiuae vnionis integralis materierum, & vnionis integralis formarum, possunt separari ab vnione integrali vnionum essentialium. Consequentia firma est, rectè enim valet: termini separantur: ergo actiones. Antecedens probo: Vnio integralis materierum, & vnio integralis formarum non sunt modi respectu vnionis integralis vnionum essentialium, sed potius hae est modus respectu illarum, quae per hanc inter se vniantur vnione essentiali, ex vi cuius vnitiuum formarum informat vnitiuum materierum: ergo poterunt vniones integrales materierum, & formarum separari ab vnione integrali vnionum essentialium, licet haec non possit ab illis separari. Confirmatur: eodem modo se habet hoc vnitiuum integrale vnionis essentialis respectu vnitiui integralis materierum, & vnitiui integralis formarum, quorum est informatio, ac se habet pars vnionis essentialis respectu partis materiae, & partis formae, quarum est informatio, sed quaelibet pars materiae, & quaelibet pars formae possunt separari à parte vnionis essentialis, per quam pars materiae informatur parte formae: ergo eodem modo vnitiuum materierum, & vnitiuum formarum possunt separari ab vnitiuo integrali vnionis essentialis. Vergetota materia, & tota forma possunt separari à tota vnione essentiali, ita vt hae non existant, & illae existant, sed in hoc casu vnitiuum partium formae, & vnitiuum partium materiae essent eadem, quae in augmentatione fuerunt producta, si compositum ante hanc separationem materiae, & formae esset auctum, & separarentur ab vnitiuo vnionis essentialis: ergo vnitiuum integrale materierum, & vnitiuum integrale formarum optime possunt separari ab vnitiuo integrali vnionis essentialis. Dices posse vnitiua integralia materierum, & formarum separari ab vnitiuo integrali vnionis essentialis, casu quo separantur partes formae, & partes materiae à partibus vnionis essentialis, non verò quando partes non separantur. Contra: vnitiuum integrale materierum, & formarum non respiciunt immediatè partes vnionis essentialis, sed vnitiuum illarum, ratione cuius inter se vniantur: ergo si possunt existere sine hoc vnitiuo, per quod vniantur, & vnitiuum formarum informat vnitiuum materierum, poterunt existere, siue existant partes vnionis essentialis, per quas vniantur partes materiae cum partibus formae, & hae illas informant, siue hae partes vnionis essentialis non existant. Confirmatur: omnes partes huius vnionis diuisibilis, quae modo est inter materiam, & formam equi possent existere de potentia absoluta corrupto aliquo indiuisibili vnitiuo integrali illarum, quia ab illo distinguuntur tanquam res à modo, sed illo indiuisibili corrupto indiuisibile materiae, & indiuisibile formae, quae vniebantur indiuisibili corrupto permanent non vnita inter se, & reliquae partes formae, & materiae cum eadem vnione, quam antea habebant: ergo rectè possunt separari vnitiuum partium formae, & vnitiuum partium materiae ab vnitiuo vnionis essentialis inter materiam, & formam, etiam si partes materiae, & partes formae non separantur à partibus vnionis, & consequenter poterunt omnes partes materiae informari partibus formae, & aliquod vnitiuum materiae non in-

Franc. de Ouedo, Philosoph. Tom. I.

formari, neque vnitiuo formae, quo erat informandū quando forma esset diuisibilis, neque forma adaequata qua naturaliter debet informari, si forma compositi indiuisibilis est.

Obicit: Per eandem actionem producuntur pars vnionis essentialis, & illius integrale vnitiuum: ergo non potest produci pars vnionis essentialis, quin producatur illius integrale vnitiuum. Mala argumentatio: do per eandem actionem produci partem, & illius vnitiuum quando de facto vnitiuum producit, nihilominus negari non potest partem posse produci sine vnitiuo quod tu dicis produci per eandem actionem cum parte, quando de facto producit, quia haec pars vnionis essentialis, quae producitur integraliter vnita alteri, quādo producuntur sex partes vnionis, posset non vnita produci, si tantum produceretur quatuor partes vnionis, seu vnio essentialis conitans quatuor partibus: ergo certum est hanc partem vnionis potuisse produci sine illo vnitiuo integrali, ex vi cuius vniretur alij parti vnionis essentialis. Quod si eadem actio indiuisibiliter sumpta esset productiua partis vnionis essentialis, & vnitiui integralis eiusdem, eadem vt productiua integralis vnitiui integralis vnionis essentialis; & non vt productiua partis eiusdem vnionis esset formaliter augmentationis completiua. Neque res ita se habent, sicut enim in vnione essentiali distinguuntur partes eiusdem vnionis, & vnitiua, per quae hae partes integraliter vniantur, sic in actione terminata ad vnionem distinguuntur partes actionis terminate ad partes vnionis, & vnitiua partium vnionis, & sicuti pars vnionis subiectatur in parte materiae, & materiae partem vniti ad partem formae, sic vnitiuum vnionis essentialis subiectatur in vnitiuo materiae, & illud vniti vnitiuo formae, omnis enim actio habet idem subiectum, ac habet terminum, quem respicit.

De ordine harum actionum disputari solet, de quibus breuiter quid dicendum sit explicabo. Omnes has actiones in eodem instanti temporis existere certum est. Natura priorem esse productionem vnitiui materierum, ex quo ducuntur vnitiuum vnionum, & vnitiuum formae diuisibilis mihi certum est, quia vnitiuum materiae quod est materialis causa vnitiui vnionis, & vnitiui formarum debet prius naturā ad illa supponi, idemque intercedit ordo inter actiones, ac inter illarum terminos reperitur. In sententia, quae asserit formam, & modum vnionis eadem indiuisibili actione produci, dicendum est vnitiuum formarum, & vnitiuum materierum produci eadem indiuisibili actione, & ita nullus ordo in productionibus horum terminorum, quae realiter non distinguuntur querendus est. In nostra sententia, quae asserit vnionem, & formam per distinctas actiones produci eodem modo de his vnitiuis philosophandum est, & aliqua prioritas concedenda actioni, ex vi cuius producitur vnitiuum formarum, quod vt terminus supponitur ad vnitiuum vnionum, quod illius est modus, seu informatio, & à quo non potest separari, haec tamen prioritas propria non est, quia terminus praecise vt terminus vnionis, quae est illius modus, non est propriè causa, neque in aliquo genere causae inluit in talem modum, seu vnionem; nam si comparemus actionem productiua vnitiui formarum cum parte formae denuò producta, cuius est modus, & actionem productiua vnitiui vnionum essentialium cum actione productiua nouae partis vnionis, cuius similiter est modus, seu integralis vnio, eandem prioritatem habent, ac ipsi termini inter se, non propriam, & rigorosam in aliquo genere, sed impropriam eo modo, quo dependet modus à re, seu vnio à termino, à quo separari non potest, vt nuper explicabam.

PUNCTUM III.

De potentia nutritiva, & illius actu.

Nutritio species quaedam est augmentationis, in qua ratio communis augmentationis contrahitur ad specialem rationem augmentationis substantiae viuientis. Hanc augmentationem viuientis, seu nutritionem semper contingere cum aggeneratione nouae partis vnionis, & in compositis, quorum forma est diuisibilis cum aggeneratione partium formae substantialis, dixi iam puncto praecedenti. Terminum per nutritionem productum eiusdem speciei esse cum termino productum in generatione eiusdem viuientis nulli dubium esse potest. Quia terminus

Nn gene

generationis, & terminus nutritionis tantum distinguuntur, sicut distinguitur totum à parte integrali ipsius, eadem enim ratione, quæ generatio respicit totam formam productam in generatione, nutritio respicit partem formæ productam in nutritione cõpositi substantialis, cuius forma diuisibilis est, & eadem ratione, quæ generatio respicit totam formam & vnionem productam, respicit nutritio partem vnionis, & partem formæ productam in nutritione, sed pars formæ non differt essentialiter à tota forma, neque pars vnionis à tota vnione: ergo non differt essentialiter terminus nutritionis à termino generationis. Neque ex eo quod nutritio respiciat vnitiua integritas partis vnionis denuo productæ cum vnione antiqua, & partis formæ productæ cum forma antiqua, aliqua specialis differentia accrescit termino nutritionis, quia in generatione, in qua producitur modus vnionis diuisibilis & forma diuisibilis, producuntur plura vnitiua integralia partium vnionis inter se, & partium formæ inter se, quæ in se includunt forma diuisibilis & indiuisibilis vnio. Actionem nutritiuam, & generatiuam specie distingui, etiam si illarum termini non distinguantur fert communis sententia his validis rationibus stabilita. Generatio est actio transiens, nutritio est actio per se immanens: actio transiens, & actio immanens specie distinguuntur: ergo generatio, & nutritio specie distinguenda sunt. Secundo generatio non est actio vitalis, nutritio est actio vitalis, sed actio, quæ non est vitalis specie distinguitur ab actione vitali: ergo generatio specie distinguitur à nutritione: Generationem non esse actionem immanentem per se notum est: non esse actionem vitalem inferit communis sententia ex eo quod immanens non sit: nutritionem esse tum immanentem, tum vitalem ostendo Controuersia secunda de anima, puncto tertio.

2 Nutritionem fieri quovisque viuens perueniat ad perfectum statum in omnibus partibus notabilibus viuents, seu in omnibus, quæ specialem habent deorganizationem, atque figuram, certum est, videmus enim pedes, manus, brachia, & caput vniformiter difformiter crescere, & omnia ossa vniformiter difformiter augeri quovisque viuens perueniat ad perfectum statum. Dixi nutritionem fieri in omnibus partibus notabilibus viuents, seu in omnibus, quæ specialem habent deorganizationem, quia certum esse existimo, non fieri quovisqueque fit in omnibus partibus quantumvis minimis viuents, quia non omnibus applicatur alimentum, & quia si ita fieret nutritio, vt cuilibet parti quantumvis minimæ, alia adderetur in quocumque nutritionis instanti viuens duplo maius assurgeret. Contingit etiam per accidens notabilem nutritionem fieri in aliqua viuents parte & tunc temporis vix vllam, nullamve fieri in reliquis partibus, vt cum brachium ratione vulneris inficti, aliudve morbidæ qualitatæ, qua specialiter laborauit nimiam diminutionem passum est, quam reliquæ partes viuents non sustinere, & postea se ad perfectum statum restituit, tunc enim brachium illud nutritur, donec cum alio quod vulnere, morbidæ qualitate non laborauit proportionem seruet.

3 Postquam homo totam expleuit staturam, augeri, & nutrirî secundum partes carneas certum est: dubium verò, an illius ossa nutriantur. Negatiuam partem defendo, quia nunquam videmus hominem postquam ad illum statum peruenit augeri, aut minui secundum altitudinem, quod contingeret si ossa illius minuerentur, quia hominis (idem de quocumque alio viuente sensitiuo dicto) altitudo ex ossium longitudine constat. Non potest dici augeri ossa secundum latitudinem, non verò secundum longitudinem, eadem est enim vtriusque augmenti ratio, ossa enim non crescunt in homine, qui ad statum peruenit, quia extincta humiditate exsiccantur, illorumque clauduntur pori, ita vt non possint alimentum ad nutritionem disponere. De termino magnitudinis & paruitatis tam viuentium, quam non viuentium dicam puncto 5.

4 Ostendam Controu. 3. de anima punct. 2. potentias realiter ab anima non distingui, sed omnes cum illa realiter identificari, & ita iuxta hanc sententiam potentiam nutritiuam à generatiua realiter non distingui perspicuum est. Realiter has potentias distinguendas esse ab anima in opinione, quæ potentias superadditas admittit dici probabiliter existimo. Infero hæc distinctionem potentiarum inter se supposita distinctione specifica actuum, quam ostendi, & ex diuersis organis & dispositionibus requisitis ad proprios

actus, nutritio enim fit per intus sumptionem alimentæ, generatio verò per coniunctionem maris, & feminae, & terminum commixtionem. Propter eandem rationem potentias has formaliter inter se distinguo in mea sententia, quæ illas anime superadditas non cõcedit, sicut enim ex distinctione specifica intellectuum, & volitionum, & ex diuerso modo, quo hi actus producuntur potentiam intellectuum, & volitiuam formaliter distinguimus, sic propter eandem distinctionem, & diuersitatem, quæ intercedit inter nutritionem, & generationem illorum principia debemus distinguere.

Addo insuper in sententia, quæ admittit potentiam nutritiuam distinctam ab anima adhuc necessario dicendum esse ipsam animam immediate concurrere ad nutritionem, quia terminus per nutritionem productus est substantia, & ita non posse non procedere à principio, quod substantia non sit, quia accidens, quale esset potentia nutritiua superaddita, non potest esse principium adæquatum productioni substantiæ. Insuper in sententia, quam tradidi Controu. 3. Physic. punct. 3. vbi probaui non posse adhuc inadquare accidens actiue in substantiam influere, ex hoc principio specialiter expugnanda est hæc potentia nutritiua superaddita.

Subtilior alia insurgit difficultas, an videlicet ad nutritionem viuents sensitiui supponatur illius anima tantum formaliter vt nutritiua, seu vegetatiua, an verò supponatur etiam vt sensitiua. Et ratione eadem an ad nutritionem hominis supponatur anima vt vegetatiua tantum, an etiam vt vegetatiua, sensitiua & rationalis. Eadem est difficultas de vtraque anima, idè tantum rationes dubitandi proponam in anima sensitiua, quæ si formaliter vt sensitiua supponatur ad nutritionem, rationalis vt sensitiua, & vt rationalis ad nutritionem supponatur: si verò sensitiua tantum vt nutritiua supponatur ad nutritionem, & non vt sensitiua, rationalis anima tantum nutritiua, & non vt sensitiua, & rationalis ad nutritionem supponatur. Principium sensitiuum non supponi formaliter vt sensitiuum ad nutritionem sic suadet: sensitiuum vt sensitiuum tantum dicit ordinem ad sensationem, sed nutritio non est sensatio: ergo sensitiuum vt sensitiuum non dicit ordinem ad nutritionem. Maiorem probo sensitiuum vt sensitiuum tantum est principium sensationis, sed principium vt tale principium est tantum dicit ordinem ad illud cuius est principium: ergo sensitiuum vt sensitiuum est tantum dicit ordinem ad sensationem: ergo equus, aut forma equi formaliter vt principium sensitiuum tantum debet supponi ad sensationem. Minor, in qua asseritur nutritionem non esse sensationem in questione non cadit. Consequentia videtur legitima. Oppositam sententiam videlicet ad nutritionem equi debere supponi equum, aut formam equi non solum vt principium vegetatiuum, sed vt principium sensitiuum sic formo. In nutritione ex parte termini producitur portio formæ habentis formaliter virtutem sensitiuam & productio modi vnionis constitutis viuens sensitiuum, & quoddam quasi inadæquatum integraliter viuens quod formaliter est sensitiuum, & habet virtutem sensitiuam: ergo ex parte principij debet supponi formaliter principium formaliter productiuum principij sensitiui, seu huius inadæquati viuents sensitiui quod producitur in nutritione: sed virtus sensitiua substantialis, seu viuens hoc inadæquatum sensitiuum tantum potest procedere à viuente sensitiuo formaliter: ergo terminus iste productus per nutritionem supponit viuens sensitiuum formaliter. Respondetis viuens hoc inadæquatum, seu partem integram viuents sensitiui productam in nutritione supponere ex parte principij sensitiuum eminenter & virtualiter, non verò sensitiuum formaliter, hoc est principium potens producere viuens sensitiuum, seu virtutem sentiendi, non verò formaliter vt potens producere sensationem, sed vt principium sensationis. Contrà: nutritio formaliter est actio vniuersa respiciens terminum eiusdem speciei cum principio, à quo fluit, sed terminus nutritionis est principium productiuum sensationis: ergo supponit principium formale productiuum sensationis.

7 Dicendum est in nutritione equi supponi ex parte principij principium sensitiuum non formaliter sumptum vt principium sensationis, sed ipsum principium formale sensationis materialiter sumptum vt est principium formaliter productiuum alius principij sensationis, quod est supponi principium formale sensationis materialiter sumptum vt tale est, & sumptum formaliter quatenus principium formale

formale aliis viuentis inadaequati habentis similem virtutem sensitiuam ad producendas sensationes. Ad vltimam obiectionem factam numero precedenti, respondeo terminum nutritionis esse vniuocum suo principio habenti virtutem producendi sensationem, & producendi principium adaequatum sensationis in his duobus praedicatis quatenus termino eadem correspondet, quia virtutem habet producendi sensationem & producendi per nutritionem aliud principium inadaequatum sensationis. Ex his ergo duobus praedicatis quae vniuocationem fundant inter principium, & terminum nutritionis, terminus supponit formaliter ex parte principij praedicatum, quod fundat vniuocationem in virtute producendi aliam virtutem sentiendi integraliter inadaequatam, seu aliud viuentis sensitiuum integraliter inadaequatum, & materialiter tantum praedicatum aliud, quod fundat vniuocationem in virtute producendi sensationem, & ita nutritio est actio formaliter vniuoca quatenus respicit principium, & terminum, quibus inest virtus producendi aliud principium sentiendi, & tantum materialiter quatenus respicit principium, & terminum, quibus inest similis virtus ad sensationes producendas, terminus enim non supponit formaliter ex parte principij virtutem, quae fundat hanc vniuocationem, sed quae priorem illam constituit. Secundum hanc sententiam consentimus argumentis adductis pro priori philosophandi modo, & soluta manent, quae pro posteriori adduximus.

PUNCTUM IV.

Quomodo differat accretio accidentalis à nutritione.

Acretio quantitativa, & accidentalis, sicuti substantialis augmentatio duplici modo contingit. Primò in non viuentibus per iuxta positionem. Secundò in viuentibus per intus sumptionem hausto alimento, dispensatoque per varias corporis partes, in quibus fit augmentatio quantitativa, quapropter multa, quae de augmentatione dicuntur, eodem modo de accretione dicenda sunt, utraque enim secundum easdem partes, & in eodem tempore contingere necesse est, cum quotiescumque nouam materiam acquirit substantia, quae augetur, illam acquirit quantitate informatam, antiqua si eadem sint accidentia in genito, & in corrupto, vel noua, si resolutio vsque ad materiam fiat in generatione. Eadem enim contingit in nutritione, quae est quaedam quasi partialis generatio substantiae, quae augetur, & corruptio alimenti, seu substantiae ex qua fit augmentum. Solent nonnulli obicere Aristotelem dicentem viuentem semper nutrir, non tamen semper augeri, ex quo inferre volunt nutritionem, & accretionem accidentalem non semper in eodem tempore contingere, & esse actiones realiter distinctas. Verumtamen hoc testimonium Aristotelis ad rem non est, quia cum in nutritione acquiritur noua pars materiae, & haec debeat informari quantitate, & non possit informari quantitate materiae antiquae, quia eadem quantitas, quae modò materiam hanc informat, non se potest extendere ad nouam materiam priori non relicta, necessarium cum noua parte materiae nouae quantitatatis debet accrescere viuenti. Aristoteles verò intendit praedictis verbis significare nutritionem fieri in viuentibus aliquando, ita vt non ex vi illius, neque ex vi quantitatatis denuo requiritur euadant maiora, quia tantundem amittunt per diminutionem substantialem, & accidentalem, quantum per augmentationem substantialem, & accretionem accidentalem acquirunt. Itaque eodem modo de substantiali augmentatione, & de accretione accidentalis philosophandum est, in ordine ad durationem, & extensionem, & in ordine partes, quibus contingit, neque vnquam augmentatio substantialis sine accretione contingit propter rationem dictam, neque accretio quantitativa sine noua augmentatione, quia nunquam acquiritur noua pars quantitatatis, sine noua parte materiae, neque noua pars materiae sine noua parte formae, si forma compositi, quae nouam materiam acquirit diuisibilis sit, aut sine eo quod forma compositi, si indiuisibilis est, quae in composito praecellit se extendat ad nouam illam materiam partem, & ita indiuiduè accretio quantitativa augmentationem substantialem comitatur. Definitur

Franc. de Ouedo, Philosoph. Tom. I.

accretio quantitativa: *Motus à maiori ad maiorem quantitatem, & diminutio accidentalis, seu decretio huic accretioni opposita definiri potest: Motus à maiori ad maiorem quantitatem.* Definitiones hae eodem modo explicandae sunt, quo explicui puncto i. definitiones augmentationis, & accretionis substantialis.

Difficultas est, in qua actione formaliter consistat haec accidentalis accretio, & quae actiones distinctae ab illis, quas in augmentatione substantiali annueramus in accidentalis accretione reperiantur. Patres Conimbr. cap. 5. quaest. 14. art. 2. asserunt accretionem esse actionem distinctam ab augmentatione, quam opinionem plures recentiores sequuntur. Accretionem quantitativam non distinguunt ab augmentatione substantiali defendunt Marf. lib. 1. de Generat. quaest. 10. Albert. de Saxonis quaest. 9. quibus subscribunt plerique recentiores asserentes per eandem actionem, qua substantiale compositum acquirit nouam substantiam absque vlla alia superaddita acquirere nouam quantitatem.

PRIMA CONCLUSIO: In accretione accidentalis non producit noua pars quantitat. Probatur haec conclusio ex dictis Controuers. i. punct. 3. vbi probauimus eandem quantitatem manere in genito, & in corrupto, & ita cum eadem quantitate remanet materia viuenti, quam habebat dum erat sub alimenti forma.

SECUNDA CONCLUSIO: Ut viuentem habeat plus quantitatis non necesse est vniri quantitate materiae praexistenti cum quantitate, quae materiae partem de nouo acquisitam informat, sed ex eo quod fiat nutritio substantialis, & materia, quae per nutritionem acquiritur sit informata quantitate dicetur viuentem plus quantitatis habere. Ratio est facilis, quia quantitas illa informans materiam in nutritione acquisitam, etiam si cum quantitate praexistenti non vnatur pertinebit ad illud viuentem, quod ex nutritione resultat: ergo viuentem illud plus quantitatis habebit, ac habebat antea viuentem, quod ad nutritionem supponebatur. Antecedens probos, si modo quantitas mei brachij diuisa esset à quantitate corporis, tam quantitas corporis, quam quantitas brachij ad me pertineret: ergo vt ego habeam plus quantitatis non requiritur totam quantitatem esse inter se vnitam, sed sufficit informare materiam meam. Idem dicito de quocumque composito siue viuenti, siue non viuenti.

TERTIA CONCLUSIO: Ut viuentem, seu quodlibet corpus crescens fiat maius quantum, necessarium est quantitatem antiquam, & partem quantitat. quae illi aduenit inter se vniri, non tamen in vnitione, seu actione, qua producit talis vnio quantitatum consistet vltimò formaliter, & completiue accretio, quae subiectum fiet magis quantum. Requirit vnionem quantitatum sic probos: Ut sit maius quantum requiritur maior quantitas, sed vbi non est vnio quantitat. ad quantitatem non potest esse maior quantitas, quantumuis noua quantitas adueniat, quia plures quantitates non vnita non vniam quantitatem maiorem constituent, sed maiorem multitudinem, seu maiorem numerum quantitatum. Secundam partem conclusionis probos. Possent saltem de potentia absoluta vniri quantitates, & non vniri subiecta illarum: sicuti possent vniri partes formae substantialis non vnito subiecto, sed diuiso in duo extrema, sed tunc non fieret vnum quantum, quod dicit vnum subiectum, & vniam quantitatem; ergo ratio formalis vltimò completiua non consistit in illa quantitatum vnione, siquidem haec non supponit omnes actiones requisitas vt sit vnum maius quantum.

QUARTA CONCLUSIO: Formaliter & vltimò completiue accretio obiecti primarij & per se quanti consistit in actione, per quam producit informatio, seu vnio inter vnitiuum quantitatum, & vnitiuum materierum, quae quidem informatio est vnio informatiua inter haec extrema, & vnio integralis inter informationem, seu vnionem quantitat. antiquae cum subiecto antiquo, & inter vnionem, seu informationem quantitat. nouae cum subiecto nouo. Haec conclusio probanda est eisdem rationibus, quibus probati augmentationem substantialem consistere vltimò completiue in productione similis vnionis inter vnitiuum materierum, & vnitiuum formarum. Recole ibi dicta, & inuenies omnia eodem modo procedere in augmentatione accidentalis, quia sicut terminus illius actionis, in qua constituit substantialem augmentationem, qui est vnitiuum essentialis inter vnitiuum formarum, &

N n 2 mate